

žalovaného podané již při neveřejné poradě vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice (který zůstává dále příslušným, protože tu kvalifikace zločinu podvodu podle § 203 tr. zák. nepřichází již v úvahu) k opětnému projednání a rozhodnutí.

Čís. 3642.

Opravné prostředky netřeba opovědět při hlavním přelíčení, stačí, byly-li opovězeny v třídní lhůtě (zvláštním podáním).

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm II 314/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného Josefa B-e do usnesení krajského soudu v Mor. Ostravě ze 16. června 1928, jímž byla odmítnuta jeho zmateční stížnost a zrušil napadené usnesení; dále zamítl zmateční stížnost obžalovaných Josefa B-e, Anny M-é, Pavla B-e a Hedviky B-ové do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze 3. května 1928, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými, obžalovaný Josef B. přestupkem nedospělých podle § 269 písm. a) tr. zák. a ostatní obžalovaní zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 písm. a), b) tr. zák. Stížnosti do odmítnutí zmateční stížnosti vyhověl z těchto

důvodů:

Obžalovaný Josef B. neohlásil při hlavním přelíčení opravné prostředky, ale učinil v třídní lhůtě po vyhlášení rozsudku podání, ve kterém předkládá plnou moc zvoleného obhájce a žádá o doručení rozsudku za účelem provedení zmateční stížnosti a odvolání, které ústně při hlavním přelíčení opověděl. Třebaže se stěžovatel v tomto podání odvolává na opověď opravných prostředků, která se podle protokolu o hlavním přelíčení tu směrodatného a podle konaného šetření skutečně nestala, přece vysvítá z tohoto prohlášení, že stěžovatel chce rozsudek zmateční stížností a odvoláním napadati, an vyslovuje účel, proč o doručení opisu rozsudku žádá, by totiž mohl opravné prostředky provést, a k žádosti připojuje dodatek, jímž podle jeho smyslu opakuje, třebas i ne bezvadou formou, v třídní lhůtě opověď opravných prostředků. Jest proto v tomto prohlášení spatřovati platnou a včasnou opověď zmateční stížnosti a odvolání. Proto vyhověl Nejvyšší soud stížnosti obžalovaného Josefa B-e a napadené usnesení, jímž byla jeho zmateční stížnost jako opožděná odmítnuta, zrušil.

Čís. 3643.

Ustanovení § 4 zákona o podmíněném odsouzení má na zřeteli jen cíle výchovné; tohoto výchovného cíle lze po případě dosáhnouti jen

uložením náhrady celé způsobené škody, ovšem jen podle sil obžalovaného.

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm II 208/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 6. února 1929, pokud jím uznání byli vinnými zločinem podle § 83 II tr. zák. pokud se týče přestupkem § 411 tr. zák. Vyhověl však odvolání státního zastupitelství z výroku o podmíněném odsouzení potud, že obžalovaným uložil podle § 4 zák. o podm. ods., by celou způsobenou škodu podle svých sil nahradili. V otázce, o níž tu jde uvedl v

důvodech:

Částečný úspěch byl přiznán odvolání státního zastupitelství z výroku o podmíněném odsouzení. Soud nalézací sice nepochybil, přiznav obžalovaným dobrodiní podmíněného odsouzení, neboť to, co odvolání uvádí, jsou v pravdě jen složky opodstatňující skutkovou podstatu zločinu obžalovaným k vinu přičítaného a nelze proto k nim nad to ještě přihlížeti jako ke zvláštním okolnostem přitěžujícím. Avšak právem namítá odvolání, že bylo obžalovaným uložiti náhradu celé způsobené škody. Jak již bylo vysloveno v rozhodnutí nejvyššího soudu sb. č. 3386, má ustanovení § 4 zák. o podm. ods. na zřeteli jen cíle výchovné. Rozhodl-li se nalézací soud použití ustanovení § 4 zákona, bylo na něm, upravit dotyčný výrok tak, by těchto cílů bylo pokud možno dokonale dosaženo, což se v souzeném případě mohlo státi jen uložením náhrady celé způsobené škody, ovšem jen podle sil obžalovaných. Tím se obžalovaným neděje křivda, neboť, bude-li při šetření o tom, zda se obžalování osvědčilo, snad zjištěno, že nenahradili celou škodu, nebude soud moci vysloviti, že se neosvědčilo, nahradili-li tolik, kolik podle svých sil nahraditi mohli.

Čís. 3644.

Pokud nedostatek peněz na cestu není neodvratnou překážkou ve smyslu §§ 226, 427 tr. ř.

(Rozh. ze dne 29. října 1929, Zm II 214/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 30. dubna 1929, jímž byl uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 200 tr. zák., z těchto

důvodů:

V podání, jímž žádal o odklad hlavního přelíčení, ustanoveného na 30. dubna 1929, odvolával se obžalovaný jen na to, že je toho času bez